

l'allau revolucionària

El vertader fet revolucionari sense interrupció, va ésser en els fets del desembre passat que semblà tancar-se amb els afusellaments dels primers màrtirs de la República, Galan i Hernández.

Una esquitxada de sang cegà els ulls de Berenguer, el tristement cèlebre autor d'Anual, que ja el féu anar de bòlit, i els de qui, el 14 d'abril de 1931, rebé la clatellada del poble que, de rebot, el féu anar a França d'on havia sortit el primer fatidic Borbó.

Més de dos segles de dominació. L'onze de Setembre de 1714, Felip V, empaquetat des de França pel seu avi Lluís XIV, ens feia un present forjat per les Fúries que es desfermaven a Catalunya.

Amb la mort de Rafael de Casanova, ferit a Barcelona defensant les llibertats de la nostra terra, entràvem sota el jou del rei foraster, tan nefast com les potes del cavall d'Atila.

La sang de Galan i Hernández ha estat, per altra banda, una regada a la sembra de Prats de Molló.

I l'allau revolucionària s'engrandia...

Macià, l'home símbol d'una ideologia sagrada, donà el cop de gràcia el 14 d'Abril de 1931, i, tot seguit, els germans de causa republicana d'Espanya feien causa comú per la llibertat Ibèrica tornant a França la dinastia que n'havia sortit per dissort nostra.

El primer Borbó vingué pelat de butxaca; l'últim se'n va amb 196 milions de pessetes que ingressà en temps de la dictadura en bancs anglesos i nordamericans, per «patriotisme i a favor del Tresor» del que tant havia gallejat.

El primer, reduí Catalunya a l'esclavatge, el darrer rep la trompada definitiva en aquestes terres, on un dia reuní els alcaldes dits de Catalunya—alcaldes de revista—i els digué que recordessin era descendent de Felip V.

Ara, en canvi, els nous alcaldes, els nombrats pel poble, seran cridats per a refermar la llibertat de Catalunya.

El repte de l'ex-rei l'acceptà en Macià, qui no es cansava de dir en els mitings electorals: «Accepto el repte d'Alfons XIII, símbol de la força bruta; i si ell un dia recordà era descendent de Felip V, jo li recullo l'insult, junt amb tots els catalans patriotes, per a resoldre l'assumpte al carrer. Organitzeu-vos per a la lluita definitiva i veniu a allistar-vos els que no tingueu por a la mort que se us donaran instruccions. El fet serà més aviat del que us penseu.»

I, vertaderament, Macià, home de paraula, ha fet el què prometia amb tanta insistència.

El gran pas està donat. Convé la unió sagrada de tots. Cada u té de convertir-se en ciutadà de la República, es té de mantenir en peu la vigilància contra els paràsits que sols vivien del favor o de la traïció.

L'allau revolucionària té de seguir vibrant per a anul·lar els qui van contra el poble sobirà i per a exigir responsabilitats a dictadors i dictadoretos de tota l'època de vergonya, d'indecència i d'orgia que hem patit durant prop de vuit anys.

M. TOLOSÀ SURROCA

Barcelona, abril de 1931.

temes socials

la vergonya del retir obrer

Per un decret llei fou creat a Espanya, l'onze de març de 1919, el règim obligatori de retir obrer.

En què consisteix? Mitjançant la paga de deu cèntims diaris per cada obrer empleat a un comerç, a una indústria, a un taller, que el patró ha d'ingressar cada fi de mes a la Caixa d'Estalvis, abonant-ho del seu fons, l'import total d'una quantitat que correspongui al nombre de dies que han treballat els seus assalariats majors de setze anys. D'aquesta quantitat en fa una petita deducció que abona l'Estat (vint-i-cinc cèntims per cada obrer que ha treballat trenta dies).

Quina finalitat té aquest enorme i considerable ingrès que es fa al *Instituto Nacional de Previsión* arreu d'Espanya? Heus-lo ací: una vegada un obrer ha arribat a l'edat de 64 anys aquest *Instituto* per mitjà d'una seva filial, a Girona és la Caixa d'Estalvis, cura d'abonar-li diàriament la crescuda i eloqüent (?) quantitat d'una pesseta. És a dir: després d'un home treballar diàriament durant 50 anys, suposant que l'home comença a treballar als catorze com marca la llei, ens trobem que ja vells, aptes només que per prendre el sol i resguardar-nos del fred, lassats i amb els membres esmortuïts pel treball, després

d'haver donat de nosaltres mateixos tot el que hem pogut, ve una llei i té l'amabilitat defer-nos grata la nostra vellesa passant-nos una pesseta cada vint-i-quatre hores. Una pesseta per a menjar, pagar el lloguer de la casa, aigua, carbó, llum, cèdules, impostos i una pila de coses més que se'ns presenten a la vida quotidiana.

Quan en els nostres petits moments de no fer res la nostra pensa, que no sap entregar-se a un momentani *dolce far niente*, cavila bé la vergonya i l'escarni que el tal decret-lllei representa pels obrers, per tots aquests que la fortuna ens ha fet néixer uns tristos i migrats fills d'assalariats i que som els que veritablement estem a «l'acera d'enfront,» se'ns revolta la nostra essència dinàmica i ens fa sentir els eterns revolucionaris de cada dia, per comprendre que vivim en un dels països més vergonyosos del món. Semblant caritat, ja que una petita almoïna no representa res més la misèrrima suma d'una pesseta, i semblant befa i escarni a la nostra dignitat ciutadana, no la podem tolerar. És una de les tantes injustícies que tenim que denunciar en plé segle XX.